

Trenutna strateška kriza Strateško značenje udara na Indiju

Lyndon H. LaRouche, Jr.

Petak, 14. srpnja, 2006

Ne donosim «dobre vijesti». Samo budale odlaze u bitku jer su vijesti dobre; mudri onamo idu s nepopustljivom i postojanom odlučnošću jer znaju da su vijesti vrlo loše.

U posljednje vrijeme, dok američki kongresnici većinom doslovno drijemaju uljuljani u svoju višemjesečnu iluziju, sličnu onoj koju je Neville Chamberlain donio u London iz Muenchena, svijet posrće na rubu krize koja je, ako ništa drugo, usporediva sa stanjem pred izbijanje tzv. «svjetskih ratova» prošloga stoljeća. Zapravo, ako ne učinimo nešto, ono što nam trenutno prijete u neposrednoj budućnosti uskoro će biti mnogo gore od oba svjetska rata. Ne zamišljajte sliku vojske koja korača prema bojišnici; ono što nam se bliži može se najbolje opisati kao suvremena verzija scena paklene noćne more tzv. «novoga mračnoga doba» koje je nastalo u 14. stoljeću kada je engleski kralj odbio platiti dugove bankarskoj kući Bardi – eksponentu Lombardske lige.

Dok svijet usporedno sa summitom G-8 tone u veliku krizu koja je već odavno bila zrela za izbijanje, neki događaji prošloga tjedna u Jugozapadnoj Aziji i na Indijskom potkontinentu, kombinirani sa ozbiljnim problemima koji su doveli do sastanka G-8, potpalili su fitilj globalne strateške eksplozije kao ništa dosada u povijesti.

Dok sam se u utorak popodne vraćao autom iz švicarskoga Zuericha u Njemačku, radio je javio o terorističkom napadu na gradsku željeznicu u indijskom Mumbaiu (Bombayu). U četvrtak su informacije o strateškim posljedicama toga događaja, dobivene od visoko pozicioniranih krugova u Indiji, upotpunile sliku o napadima. Ti su napadi bili usporedivi po strateškim implikacijama, ako već ne i po broju žrtava, s napadima na grad New York 11. rujna 2001. Glavne mete napada bili su vagoni prve klase u vlakovima koji su putovali iz Mumbaia. Dojavljeni broj poginulih dosada je u značajnoj mjeri manji od broja poginulih u WTC, no učinak tih napada je jasno imao za cilj biti sličan napadima 11. rujna, a s obzirom na razvoj događaja u drugim dijelovima svijeta strateške posljedice bit će mnogo gore ako se sada nešto ozbiljno ne poduzme.

To nije bio običan «teroristički incident»; osobitosti napada same upućuju na umiješanost vodeće strateške sile.

Poklonici strateških impulsa potpredsjednika Cheneyea mogli bi se obradovati namjerom izraženom u indijskim događajima budući da se radi o istoj ratničkoj politici izraženoj u Cheneyevoj zlokobnoj

suradnji s izraelskim Benjaminom Natanyahuom. Još gore, premda je suradnja Cheneyea i Natanyahua bila očita pobuda za trenutnu eskalaciju ratnoga stanja koje je Izrael proširio u nekoliko smjerova, sam Cheney je tek potrošni igrač u imperijalnoj igri koju vode sile koje djeluju s mnogo više razine nego trenutna američka administracija, razine koja je viša i od Cheneyevog neposrednog šefa, Georgea P. Shultza.

Kombinacijom strateškoga napada na Indiju i kontinuiranih akcija Dicka Cheneyea i njegovoga suradnika Natanyahua u Jugozapadnoj Aziji, pred okupljenima na sastanku G-8 u Rusiji se našla globalna prijetnja. Poput atentata na nadvojvodu Franju Ferdinanda i njegovu suprugu 28. lipnja 1914. u Sarajevu, incident u Bombayu prošloga utorka prepoznat je u relevantnim krugovima u Indiji i drugdje kao namjerni detonator globalne strateške krize. To je ustvari kriza koja se mora usporediti sa stanjem pred oba tzv. «svjetska rata»; ako se trenutna prijetnja ne otkloni, rezultat će biti mnogo gori od bilo čega u «svjetskim ratovima», ali i bitno drugoga tipa od onoga što se tada zbivalo.

Ulazimo u vremena «koja iskušavaju ljudske duše». Cijeli svijet je obuzet nečim što prijete postati najveća kriza od osnutka SAD 1776., najgora kriza europske civilizacije u cjelini od Vesfalskoga mira 1648. Za same SAD to predstavlja napad na sve što je naša država postigla od razdoblja 1776-1789., veliku opasnost od snaga unutar i izvan domovine.

Već dva dana nakon povratka iz Švicarske bilo mi je kristalno jasno koje je značenje trenutnoga povezivanja rastućih strateških kriza. U svezi s tim problem mi predstavlja kako omogućiti drugima, posebno nekima na vrlo visokim mjestima, da razumiju barem glavne crte krize čije su karakteristične, pune posljedice trenutno izvan dosega njihovih umova. Nije dovoljno da samo prikažem te činjenice, kao što namjeravam učiniti u zaključnom dijelu ovoga izvješća; moram, prvenstveno, osposobiti slušače da shvate stvarne činjenice o trenutnom stanju. Publika mora, u namjeri da se pripremi za predstojeće prijetnje, tako reći, prosuditi situaciju u današnjem ekvivalentu Wallensteinova logora.

Kasnije će Vam biti jasnije o čemu govorim.

Slabost naše vlade

Znali smo još prošloga proljeća da je potpredsjednik Dick Cheney glavni zagovaratelj predloženoga, preventivnoga niza zračnih napada na Iran. Pritisak

okolnosti nagnali su vladu Georgea W. Busha da odustane, možda privremeno, od Cheneyeve prijetnje otpočinjanja takvoga napada već u lipnju 2006. No, Cheney je imao alternativu; poticanje stanovitih snaga u Izraelu pokrenulo je novu inicijativu za napad na Iran i druge ciljeve u blizini žarom jednakim Cheneyjevom.

Sada je taj alternativni put u pakao na zemlji doveo događaje toliko daleko da nam u skoroj budućnosti prijeti globalna noćna mora u koju većina ne želi povjerovati. Strateška važnost napada na Indiju i luđačka eskalacija događaja koje su uglavnom pokrenuli Cheney i Netanyahu u Izraelu sada ukazuje na znakovitu povezanost između strateške krize i sazivanja pregovora G-8. Potencijal te systemske prijetnje je užasan, s posljedicama koje trenutni članovi Kongresa SAD očito ne mogu ni zamisliti.

Ne bi trebali biti iznenađeni recentnim trendom u Senatu SAD. Kako stvari sada stoje tek se nekoliko američkih kongresnika pokazalo voljnima jasno promisle o tim stvarima. Njihova pažnja je usredotočena na mnogo manje plemenite ciljeve od svjetskoga mira ili sudbine gospodarstva SAD. Stoga je moja intervencija sada neophodna. Prethodno sam intervenirao pomažući Demokratskoj stranci 2004. u predsjedničkoj kampanji i nakon toga u studenom 2004. u svrhu oživljavanja te stranke u trenutku poslijeizbornoga očaja. Postoji tek nekoliko vodećih ličnosti u Demokratskoj stranci i drugdje, koje imaju namjeru shvatiti osnovne karakteristike velikih strateških problema koji čine osnovu sve ozbiljnije svjetske krize.

Trenutno, većina naših izabranih saveznih dužnosnika stavila je opstanak čovječanstva «na čekanje», sve do još neodređenoga trenutka nakon izbora u studenom No, najvažniji događaji i presudne strateške odluke suvremene svjetske povijesti bit će odlučeni onime što će se dogoditi tijekom ovih ljetnih mjeseci, dok članovi kongresa budu dječje naivno vodili svoje kampanje za izbore u studenom 2006, izbore koji se možda neće ni održati.

Oni koji ne razumiju ljudsku narav niti povijest pitat će: «Hoće li se dogoditi ili ne: Da ili ne?». Oni tek moraju prepoznati posebnu posebnost prirode ljudske vrste, po kojoj se razlikujemo od životinja; takvi nikada nisu shvatili fizičku geometriju uzroka i posljedice, koja je oduvijek oblikovala ljudsku povijest. Ljudi koji kažu: «iskustvo me uči» trebaju promijeniti način razmišljanja ako žele postati vjerodostojni u Božjim očima. Puko osobno iskustvo neće nikada nikoga naučiti o onome što će se prvi puta dogoditi u ljudskoj povijesti. Štoga da se zbilo tijekom tjedana i mjeseci svjetske strateške krize koja nam se približava, oni koji budu preživjeli to vrijeme iskusit će većinom stvari za koje nisu nikada mogli zamisliti da bi se mogle dogoditi. Svijet bi ionako u narednih nekoliko godina postao drukčiji, bilo mnogo gori bilo mnogo bolji od onoga u što bi primjerice veći dio Kongresa danas imao hrabrosti povjerovati. Čini se da trenutno većina ljudi od utjecaja u dobi između pedeset i otprilike šezdeset godina, uključujući i neke kongresnike, plivaju poput riba koje je plima izbacila

na obalu; te sirote ribe, neki kongresnici i ostali, još uvijek pokušavaju otplivati na sigurno onako kako ih je dosadašnje iskustvo naučilo.

Postoji povijesni presedan koji nas upućuje kako izbjeći tu paklenu katastrofu pred nama. Pogledajmo hotimice unatrag do vremena izbora predsjednika Franklina Roosevelta i poraza onih moćnih urotnika u SAD, koji se nisu samo divili Hitleru podjednako kao i Mussoliniju, nego su pripremali vojni prevrat Rooseveltove vlade. To su preteče, ponekad i izravni predci - koji su utrljali put financijskim i drugim organizacijama poput tzv. Kongresa za slobodu kulture – onih koji danas predstavljaju glavnu unutarnju prijetnju ne samo našim, doslovno bankrotiranim, SAD-ama, nego i civilizaciji u cjelini.

Ovoga puta oni koji su voljni razumjeti stvarno stanje u kontekstu spomenutih povijesnih događaja moraju predvoditi ili uskoro neće biti države koju bismo branili.

1. Preduvjeti razumijevanja

«Uzrok slabosti, dragi Brute, nije u zvijezdama, nego u nama ...»

Izvor nedavne očigledne nesposobnosti većine američkih kongresnika da, primjerice, shvate pravu prirodu katastrofalnoga stanja u kojem smo se našli, a kojemu su nesvjesno toliko doprinijeli, je opće samoljublje najistaknutije prisutno među akademski obrazovanim stanovništvom, poslovičnih gornjih 20%, u dobi između 50-65 godina. To samoljublje oblikovano je onom vrstom sofisterije, kojoj je ta generacija bila izložena doslovno od rođenja, tipičan primjer koje je Kongres za slobodu kulture.

Poseban aspekt toga problema, koji je potrebno istaknuti pri svakom pokušaju spašavanja naše države i stanovništva od prijetećega uništenja, je to da nas vodi danas naraštaj tzv. «Baby Booma», koji je duboko uronjen u imitaciju sofisterije iz doba moralnoga propadanja Periklove Atene; poput sofista općenito, poput mnogih divljih šezdesetosmaša, oni ne razlikuju specifičnu, odlučujuću razliku čovjeka i majmuna. Drugim riječima, u ovom trenutku nama većinom upravlja naraštaj koji ne shvaća da ljudska povijest ovisi o izvjesnim načelima ljudske prirode – apsolutno protivnim uobičajenom poimanju realnosti toga naraštaja.

Među glupe zamisli ljudi toliko sklonih samouništenju spada i ideja o individualnoj «slobodnoj volji» u kantijanskom i srodnom značenju Kantova nauka o «praktičnom umu»; Spomenut ću i tzv. doktrinu o «negaciji negacije» koju su prekopirali u Romantičarsku školu prava i povijesti G. W. F. Hegela, sljedbenika martinističkoga slobodnoga zidara grofa Josepha de Maistre, i njegovoga suradnika F.C. von Savignya.

U svrhu shvaćanja strateških pitanja uključenih u povezane slučajeve Izraela i Indije kao i pitanja raspravljanih na sastanku G-8 moramo naglasiti osnovna načela. Ta osnovna načela, koja su još

uvijek nepoznata većini vladinih dužnosnika, no koja bi sada morali saznati ako žele otkriti izlaz iz prijetjećega kaosa koji su nesvjesno pomogli stvoriti.

Prvo, pitanje ironije

Prvo, razmotrimo pitanje razlikovanja ironije i doslovnoga govora u definiranju relativnih intelektualnih i moralnih sposobnosti karakterističnih za kulture.

Stavimo na stranu romantičarske protivnike europske tradicije klasične kulture poput Kanta i Hegela; njima suprotna kultura, iz koje izvire Deklaracija nezavisnosti i savezni ustav SAD, bila je u bitnom klasična kultura – nasljednica i europske renesanse 15. stoljeća i Westfalskoga mira 1648. No, postoji važna, ironijska, posebnost američkoga izdanka europske kulture, koji je bio oslobođen od oligarhijskoga sustava koji i danas zagađuje zemlje iz kojih došli predci otaca osnivača SAD i mene samog. Dakle, glavni povijesni korijen naše nacionalne američke kulture je stoga u biti europski. No, moramo također prepoznati opasnost skrivenu u činjenici da korijeni i narav pro-oligarhijske korupcije koju u našoj zemlji promiče oligarhijska frakcija smještena u Europi i koja je bila odlučna od početaka naše nacije iskorijeniti na ovom planetu sve što mi predstavljamo.

To nasljeđe europske oligarhijske kulture izvor je glavnih nevolja proširene europske kulture danas. Upravo ta ironija čini predsjednički sustav Saveznoga ustava SAD različitim od implicite pro-oligarhijskih, parlamentarnih kultura zapadne i središnje Europe danas. Upravo je širenje toga oligarhijskoga poremećaja iz europske tradicije u same SAD glavni izvor iskvarivosti naše nacije i izvor trenutne prijetnje propasti naše civilizacije u dugotrajni mračni srednji vijek. To pro-oligarhijsko strujanje glavni je izvor velikoga zla koje sada prijeti našoj civilizaciji u cjelini.

Primjerice naš Savezni ustav podređuje izdavanje valute i nadzor na bankovnim sustavom vlasti naše vlade; uobičajeni europski sustav, pak, podređuje neizravno nacionalnu vladu vlasti imperijalnim anglo-nizozemskim oblicima središnjega bankovnog sustava, koji se nalaze u privatnom vlasništvu i pod privatnim nadzorom. *Globalizacija nije ništa drugo do namjera uništenja Saveznoga ustava SAD u korist koncerta moći privatnih lihvara prema tradiciji istovjetnoj onoj mletačkih bankara koji su survale Europu u Novi srednji vijek u 14. stoljeću.*

Postoje načela – dostupna otkriću svačijega razuma – koja bi nam pomogla iznaći rješenja trenutne krize koju je taj inherentno pro-imperijalistički, anglo-nizozemski liberalni sustav globalizirane financijske tiranije ostavio planetu u nasljeđe.

Ljudski razvoj individue usredotočen je u dinamici individualne interakcije s prenošenom kulturom. Izuzev kod umno bolesnih ideje se nikada ne prenose tzv. «doslovnim značenjima» riječi prema nekom mehanicističkom poimanju «rječničkoga»

značenja. Svako pismeno korištenje jezika zasniva se na istom prirodnom korijenu kao i muzička kvaliteta klasičnoga pjesništva; upravo je muzičko-poetski princip sredstvo oblikovanja ideja: ne kao mehaničkih doslovnih značenja nego kao ironija. Neki naraštaj ne komunicira s drugim prenošenjem eksplicitnih izjava; kreativne moći ljudskoga uma, one moći koje nas čine različitim od životinja, prenose se iz naraštaja u naraštaj putem ironija prenesenih unutar uobičajenih uporaba određenih jezika, posebno u pjevanim oblicima klasične polifonije. Tako prikupljena ironija uz upotrebu jednog specifičnoga jezika djeluje s relativno najvećim stupanj izravnosti na one kognitivne funkcije individualnoga uma, koje su sredstvo kreativnoga otkrića i njegova prenošenja.

Uzajamno dijeljenje osobitosti toga kulturnoga razvoja unutar nacije omogućuje ljudima zajedno razmišljati, a ne samo nabacivati se riječima. Stoga ne postoji predstavnički oblik narodne vlasti, koji ne bi bio utemeljen s obzirom na taj aspekt jezika i mišljenja, a ništa osim impulsa za barbarizam nije moguće bez pridržavanja načela nacionalnoga suvereniteta.

Primjerice, kao što objavljena korespondencija Alberta Einsteina i Maxa Borna oslikava: u fizikalnoj znanosti oštećeni um poistovjećuje prirodni princip s određenom matematičkom formulom u pismenom obliku; zdrav um, pak, shvaća eksperimentalni oblik otkrića stvarnim a matematičku formulu stvarno manjkavim obrisom posljedice samoga načela. Einsteinova zamisao o svemiru kao o konačnom ali neograničenom, ili kako mi se čini boljim, «samoograničenom». To izravno upućuje na razliku između dva stajališta. Suhoparni matematički mozgovi sanjaju crno-bijelo; sposobni klasični glazbenici radije sanjaju u boji kao i veliki znanstvenici koji slušaju klasičnu glazbu. Boje izražavaju život; crna i bijela su boje mrtvih.

Zbog toga glazba skladana prema načelima polifonoga zbornoga pjevanja, poput firentinskoga bel canta, igra presudnu ulogu u vjerskim službama. Ljudi koji pjevaju na taj način bolji su ljudi nego što bi inače bili.

Nastavak slijedi
Translation will be continued